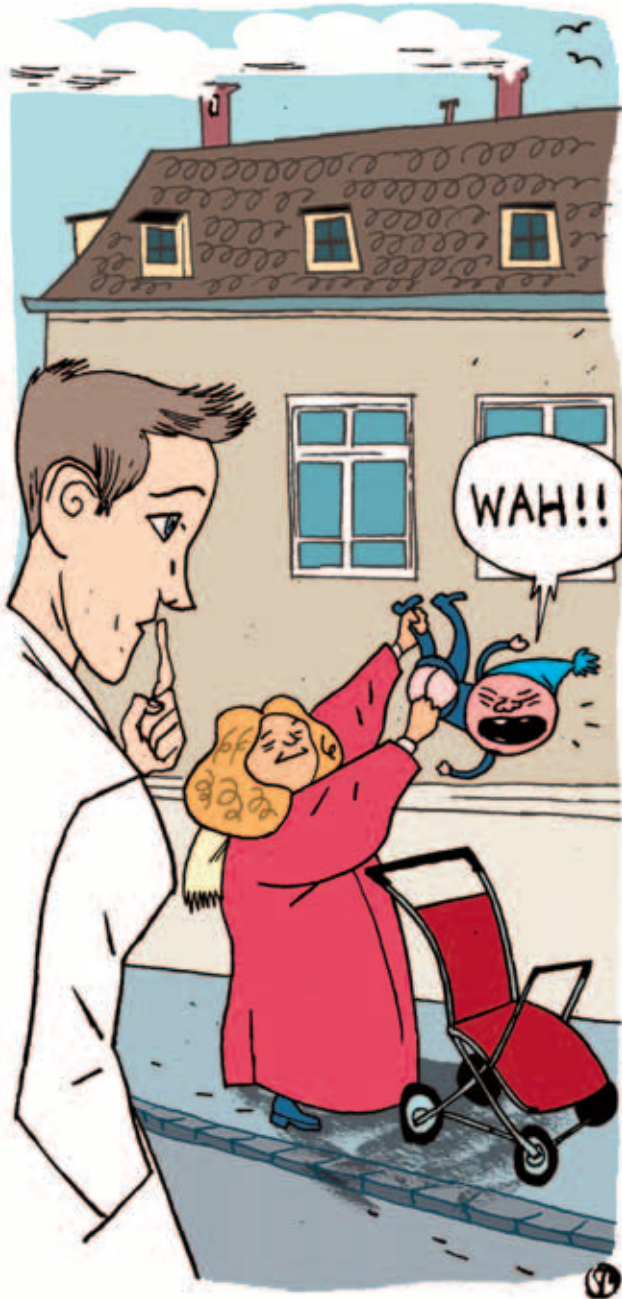

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

FORÅRSRUS

Ahh, så kom foråret endelig til staden!

De tunge, koksgrå skymasser, der gennem det seneste halve år havde pandet ethvert tilløb til gedigen livsnydelse i jorden, så endelig ud til at have fortrukket sig. Årets første fantastiske forårmorgen – det var næsten ikke til at tro! Jeg tittede ængsteligt frem fra dynen for at fange de første glimt af solen der prøvede at klemme sig ind mellem de nedtrukne persienner. Var det sandt? Var foråret *virkelig* kommet?

Jeg mener, nu er jeg siden oktober dagligt blevet likvideret af den ene voldsomme byge efter den anden. Jeg har med fare for kroniske frostskader famlet mig igennem dage der lidt over middagstid var sorte som deprimeret blæk (begrebet 'dag' er i det hele taget en falsk varebetegnelse halvdelen af året), og har flere gange i ren desperation seriøst overvejet at sprøjte kogende te direkte ind i knoglemarven for at holde den bidende kulde blot en *lille* smule fra livet.

Derfor var det med bævende hænder at jeg trak persiennerne fra. Men hvad så jeg? En gnistrende sol der lystigt dansede hen over min sneklædte baggård! Her vil en eller anden krakilsk sjæl måske indvende at sne og forår intet har med hinanden at gøre – at forår mere er noget med hysterisk kvidrende fugle og spøjse vækster i fuldt flor og farver. Men det er altså noget værre vås som kun eksisterer i pixi-bøger. Det har intet med virkeligheden at gøre. I hvert fald ikke i København. Forår er lettelsen ved at du de næste par måneder kun får hældt *halvt* så meget regn og slud ned ad nakken hver gang du vover dig uden for en dør.

Men fejres, det skal det dæleme! Så jeg trådte rask ud på gaden i pivåben sommerblazer, pink t-shirt og papirstynde Converse-sko.

Det første jeg mødte var et lidt mærkeligt syn. På den anden side af gaden kom en mor travende med en lille knægt i klapvogn der pludselig stak i et voldsomt hyl. Moderen stirrede først lidt forfjamsket på ham, flåede ham så med det vuns ud af klapvognen og hev hans flyverdragt ned om benene på ham, så det stakkels krapyl sprællede løs med bar røv strittende til alle sider.

Dér stod jeg så, plantet til jorden i mit prægtigste forårsskrud og blev bæret med en ny, charmerende version af den klassiske jeg-træderlige-af-på-naturens-vegne-rutine – en version der efter min personlige smag måske var lige dén enkelte tand for indiskret. Da den kære purk havde ofret sin sidste gave til guderne, fiskede moderen som det naturligste i verden et stykke sammenkrøllet toiletpapir op af sin fikse håndtaske, tørrede numsen godt af og kylede ungen ned i klapvognen igen for så ellers at spankulere videre som om intet var hændt. Men noget var der altså hændt. For lige foran næsetippen på mig lå et nydeligt, lille brunt bjerg og dampede. Se, sådan kan man jo også byde foråret velkommen.

Nå, men mere tid havde jeg heller ikke til at beundre installationsværket. Jeg havde en kaffeaftale på Dag H på det mondæne Østerbro. En vigtig aftale. Så selv om jeg allerede på vejen derud var gået i kuldechok på grund af en isnende blæst der piskede ind fra søerne og med adskillige knytænveslag havde overbevist mig om at forårsgarderoben nok ikke ville tage skade af et par uger mere i skabet, var det uhyre vigtigt at jeg viste mig fra min bedste side.

Men igen havde jeg forregnet mig. En uigennemtrængelig bataljon af barnevogne stod opstillet foran caféen og da jeg forsøgte at undvige dem, trimlede jeg ind i et levende fyrfadsllys der væltede om i sneen og straks spredte et tæppe af ild. Der lød et ramaskrig i surround sound, og en højt hvinende lavine af mødre torpederede fluks ud ad døren for at redde deres afkom. Mens en regn af stilethæle haglede ned over mig, var jeg ikke længere i tvivl: Foråret var kommet til København.